

jeg takker det ærede Medlem Hr. Pinstrup for Anerkendelsen, og jeg kan for saa vidt gengælde den og sige, at det ærede Medlem ogsaa var tiltalende ærlig. Han ved ogsaa, hvad han vil, han skjuler ikke, at hans og Venstres Politik er en ærlig og solid Klassepolitik. Hvor meget end andre benægter det, staar det fast ved det ærede Medlems klare Taler baade her i Salen og ved Landboforeningernes Møde for kort Tid siden, og jeg synes, denne Ærlighed er i høj Grad tiltalende, mere tiltalende end Luskepeteri, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup heller ikke kan lide.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt har paakaldt Socialdemokraternes Medvirken til Sikring af Mindretallets Ret i Grænseegnene. Denne Opfordring gøres ikke for-gæves; thi det socialdemokratiske Parti herhjemme har gennem længere Tid plejet Underhandlinger om dette Spørgsmaal med det tyske socialdemokratiske Parti, som vi jo, hvad der maaske er nogle bekendt, nogle Gange har underhandlet med om forskellige vigtige Spørgsmaal, og sluttelig har vi haft den Tilfredsstillelse, at det Resultat, vi er kommet til, er blevet beseglet af de to Landes Regeringer. De Forhandlinger, som altsaa forlængst er optaget angaaende Mindretallets Forhold, fortsættes om nogle faa Dage. Jeg skal i Anledning af det ærede Medlem Hr. Schmidts Bemærkninger sige, at jeg ikke har nogen Tro paa, at en særlig Lov eller en særlig Traktat vedrørende disse Mindretals Rettigheder vil være formaalstjenlig. Jeg tror heller ikke, det kan siges, at man i Hovedsagen har forsømt noget fra dansk Side, hvorimod der er væsentlige Mangler i den tyske Lovgivning. Jeg haaber imidlertid paa, at Resultatet af de Forhandlinger, hvori vi er inde, maa blive tilfredsstillende, og jeg er enig med det ærede Medlem i, at Socialdemokratiet er det naturlige Organ til, saa vidt det er muligt, at bringe dette Spørgsmaal i Orden, saaledes som Socialdemokratiet jo ogsaa i Fortiden mere end noget andet Parti var det Parti, der tog sig af det danske Mindretals Forhold i det den Gang til Tyskland hørende sønderjydske Omraade.

Af Ministrenes Taler var Statsministerens selvfølgelig den første, og vi hørte igen under Omtalen af de finansielle Forhold Statsministerens bevingede Ord: Det maa vente. En finansiell Oversigt, en Finansplan kan vi ikke faa, sagde den højtærede Statsminister, vi maa vente til den 23. eller deromkring. Venstres Ordfører (Brorsen) har i Aften betroet os, at Betin-

gelsen for at faa disse Love frem den 23. vistnok endda er, at Finanslovdebatten er færdig, ellers vil det maaske endda være meget længere. Hvis Ministrene skal tale een Gang til, lige saa længe som de har talt de sidste Dage, kan vi meget vel risikere, at det ikke bliver den 23., vi faar Finansplanen.

Jeg maa fremdeles hævde, at dette er en ganske ejendommelig Fremgangsmaade. Vi behandler i Øjeblikket Aarets Budget, store Udgiftsposter er opført og skal behandles, eventuelt bevilges, men ingen ved, hvorledes hele den finansielle Stilling vil tegne sig for Aaret. Resultatet paa Budgettet er, ved alle, ikke noget haandgribelig sikkert, som man kan stole paa; der skal helt andre Ting til for at skaffe det sande Billede af, hvorledes Forholdene vil tegne sig. Ingen ved, hvorfra Pengene skal komme, eller paa hvilken Maade de skal komme, om de overhovedet kan skaffes, om der er et Flertal her i Rigsdagen, som vil skaffe dem paa den Maade, Regeringen ønsker — intet i saa Henseende ved man. Jeg siger blot, at en saadan Fremgangsmaade paa dette vigtige Omraade havde været ganske utænkelig i Aarene før 1920. Den nuværende Finans- og Statsminister, den daværende finansielle Ordfører for Venstre, vilde ikke have taalt i de forud for 1920 gaaende Aar, at Ministeriet Gang efter Gang var kommet og havde sagt: Alt det, I vil vide, maa I vente paa til den 23. November. Nej, dette med at gaa udenom og vente var ikke noget, der den Gang laa for den højtærede Statsminister. Da var det bare, at man krævede ind, Tal og Oplysninger, alting paa Bordet i en Haandevending. Der var ikke Tale om, at nogen Udskyldelse kunde taales, for saa var det Tegn paa, at der var something rotten, nej, det gik ikke an. Naa, det nytter jo ikke at opholde sig ved den nuværende Tilstand, saaledes er det nu en Gang, saaledes maa det vel være med et Ministerium som det, vi har, og ethvert Folk har jo det Ministerium, det fortjener.

Vi fik at vide af den højtærede Finansminister, hvor sort det ser ud, til Dels i hvert Fald; vi fik noget at vide om Gælden til Nationalbanken, men vi fik f. Eks. ikke at vide, hvor stor Statens Gæld er til Kommunerne, og dette er dog en Oplysning, som vilde være særdeles værdifuld i Sammenhæng med Oplysningen om Gælden til andre. For at vi kan faa det fulde Billede af, hvorledes vor finansielle Tilstand er, maa jeg henstille, at man løser Seglet for den Pakke, som indeholder Oplysningerne om, hvor stor Statens Gæld er til Kom-